

Maria, am încredere în Tine

Reflecții despre rugăciune

Jan Chlumský

Reflecții despre rugăciune

Misterul ei își are originea în faptul, că mă rog la cineva și nu recit doar un text învățat. Unii spun, că au probleme cu rugăciunea și poate fi vorba despre o privire greșită asupra ei.

Rugăciunea este ceva, cu ce nu știu să „lucrez” și se întreabă cum trebuie să ne rugăm? Ca apostolii Domnului Isus, care le-a dat un îndrumar pentru rugăciune, pe care noi o denumim rugăciunea Domnească sau Tatăl nostru. Domnul Isus ne învață în ea să ne adresăm întâi lui Dumnezeu Tatăl și prin această ne învață cum să ne adresăm lui.

Rugăciunea nu este ceva ca o poezie, recitarea textului aparținând altcuiva, nu este ...

Rugăciunea este o privire interioară spre cineva, care ne depășește și în același timp ne privește cu multă dragoste. Este vorba aici de realizarea și de consolidarea relației cu Dumnezeu și cu aceia, care au plecat înaintea noastră și sunt capabili să intervină pentru noi și să ne ajute.

Despre rugăciune s-au spus multe cuvinte. Unii sfinți, pentru a sublinia importanța ei spun ce este rugăciunea în funcție de felul cum au trăit-o ei. Dar reușim să înțelegem și să trăim în conformitate cu aceasta?

Cuvintele sunt deseori doar cuvinte. Depinde de ce stă în spatele lor. Aici, în spatele lor este iubirea, dorința inimii, insistența și odată cu ele și perseverența. Acelora, care se lamentează, că nu știu să se roage, un paroh al nostru mai în vârstă ie-a spus: „*Vei învăța să te rogi doar prin rugăciune.*” La fel ca și multe alte lucruri de bază. Fie că este vorba de obișnuitul mers pe jos, pe care micuțul copil îl învață prin faptul, că începe să încerce să meargă. Dacă nu s-ar ridica niciodată în picioare, atunci nu va învăța să meargă. Primii pași îi face ținându-se de mobilier sau de mâna cuiva și apoi învață să-și dea drumul spre brațele mamei sau ale tatălui. – Acestea nu sunt instrucțiuni rele nici pentru rugăciune.

Că rugăciunea ar fi grea? Și limbile străine le putem considera grele. Dar cât de bine le învățăm? Întâi, că doar le vom folosi. Apoi aceia, care vor să se perfecționeze se duc la tot felul de simpozioane și vacanțe acolo, unde se vorbesc aceste limbi.

Dar unde să mergem la rugăciune, care este atât de importantă pentru viață? Putem să încercăm acest lucru în fața Preasfântului Sacrament al Altarului, când în biserică este o liniște deplină „și să-i golim lui Isus toată inima noastră”, tot, ce avem în ea. Nu ar trebui să fie vorba doar despre ce avem nevoie. Domnul nu este un automat, care să dea totul pe loc dar față de un automat, niciodată nu are vreun defect. El ne percepe desăvârșit și ne ascultă, și noi ar trebui să facem același lucru. Să conștientizăm cine este el pentru noi și să începem să percepem inima lui, care îi iubește pe toți oamenii cu o dragoste infinită, dar în același timp privește la mine, pentru că eu am venit la el, și EL vrea să fie aici concret pentru mine. Așa că, rugăciunea pentru începător și nici pentru o persoană avansată nu are nevoie de prea multe cuvinte, dar nu trebuie nici să facă economie de cuvinte.

Un lucru este foarte important – „Să iubești.” Urmărim ceea ce ne place, ceea ce iubim, după ce tânjim. Trebuie să gustăm rugăciunea în care este iubirea, speranța și credința. Iubirea care ne inundă, speranța, care ne umple și credința, care ne aduce mai aproape de Dumnezeu, pentru a-l lua în considerare în viața noastră. Aceasta este o primă schiță pentru prima lecție

Unde să obținem acele cunoștințe necesare?

Posibilitatea se află printre aceia, cărora rugăciunea le-a devenit proprie, ca nu numai să cunoaștem importanța și esența ei, ci și „ceva”, ce este în spatele ei. Acel întreg „ceva” are un numitor comun, care este IUBIREA. Dar și adevărul și viața.

ADEVĂRUL – aceasta este aici ascunsă după „reflecții despre rugăciune”. Dacă vorbim despre adevăr trebuie să începem la noi. Să ne vedem așa cum suntem în realitate în fața lui Dumnezeu, în relația cu el și în situația în care ne aflăm. Apoi putem începe cu construcția relației cu Dumnezeu, care este nu numai rugăciunea, cum spune sf. Tereza.

Însuși marea dorința și străduința pentru această relație este o rugăciune incipientă. Rugăciunea, care răspunde de exemplu și vârstei noastre. Când părinții sau altcineva învață copiii mici la rugăciune, îi învață înainte de toate niște cuvinte. Copilul în relație cu ceea ce vede, aude și poate să trăiască, reflectează despre ele. Învață cuvintele și apoi le recită – și acum este important? Cum vede, că se roagă aceia, care l-au învățat, cât de importantă este rugăciunea pentru el și de ce. Un cunoscut, când a fost la bunica lui, copil fiind, a trebuit cu mâinile împreunate și în genunchi să se roage la prânz Îngerul Domnului, pentru a primi prânzul. Acasă la părinți nu a cunoscut rugăciunea înaintea mesei. La bunica recita cuvintele și făcea actele doar din necesitate, pentru a primi mâncare și aceste acte în loc de o relație pozitivă cu Dumnezeu au generat în inima lui doar opoziție față de el. Și în același timp și lucrul evident, că „doar ceva pentru ceva.”

În realitate la Dumnezeu nu se întâmplă astfel, pentru că Dumnezeu ne dă foarte mult fără meritele noastre. În final și la preaiubitul său Fiul, care este cu el de aceeași natură, îl dă pentru mântuirea noastră.

Când îl căutăm pe Dumnezeu, trebuie să știm că el este primul, care ne caută pe noi, acele cineva vrea pentru noi binele suprem. Invitația lui Dumnezeu este foarte importantă pentru rugăciune și pentru viață. Reversul binelui și un comportament greșit depind de necunoașterea lui Dumnezeu. Însuși Isus în evanghelie ne spune: *„Dacă se vor comporta astfel, pentru că nu l-au cunoscut pe Tatăl și nici pe mine” (In 16,3).*

Cunoașterea lui Isus se poate reflecta din cuvintele lui: *„Faptele pe care le fac în numele Tatălui, sunt mărturie despre mine”(In 10,25).* Acele fapte sunt evidente și cunoscute din evanghelie. Cea mai mare faptă și moartea sa cruntă și benevolă pe cruce este pentru fiecare dintre oameni. Despre voința și mărturia sa liberă stau mărturie și cuvintele premergătoare: *„Pentru oi îmi dau viața. Pentru că Tatăl mă iubește, că îmi dau viața mea, și o voi primi din nou înapoi” (In 10,15; 10,17)* Dragostea lui Isus și DRAGOSTEA Tatălui sunt una.

Aici ajungem la rugăciune parcă din altă parte, dincolo de a-l conștientiza pe Dumnezeu Tatăl și calea către el, prin Fiul său. Din Sfânta Treime, care este un singur Dumnezeu rămâne doar Duhul Sfânt, fără de care nu se poate nimic, la fel ca și fără a fi uniți cu Isus, care a spus despre el, că ne va conduce spre întregul adevăr (compară cu In 15,5 și 16,13).

Și încă un pic mai greu, dar o propoziție care ne explică: *„Tot, ce are Tatăl, este al meu; de aceea am spus, că va lua din ce este al meu și vă va înștiința pe voi” (In 16,15).*

Să învățăm să ne rugăm poate însemna și aceasta: „să ne lăsăm atrași de Preasfânta Treime, deci în (veșnica) locuire în ea. Să ne unim cu cerul. Aceasta nu mai este o recitare a rugăciunii, ci unire cu cerul. – Marea învățătoare a rugăciunii este și sf. Elisabeta a Sfintei Treimi (<http://catholica.cz/index.php?id=5601>). Am știut ce își dorește și de ce. „Ca viața ei să fie unica rugăciune cu un unic act al iubirii.” Apostolatul l-a văzut în cuvintele unirii și ale iubirii.

Ce presupune rugăciunea.

Rugăciunea prioritară pe lângă sfânta liturghie (care și ea o cuprinde) este aceea, pe care ne-a învățat-o Domnul Isus, așa cum s-a spus aici chiar la început.

A doua cea mai cunoscută rugăciune, care își are bazele în Sfânta Scriptură este Bucură-te Maria. Prima parte mai lungă a rugăciunii o găsim în evanghelie. Și motivul sau cuprinsul acestei rugăciuni este întoarcerea spre Maria după modul, în care l-a ales Dumnezeu. Cu salutul.

La întrebarea, ce presupune rugăciunea? – iarăși ne aflăm în fața realității, că ne rugăm „cuiva”. Nu este vorba aici de recitarea cuvintelor, ci de a spune aceste cuvinte cuiva.

Nu, că mă voi ruga printr-o recitare și repetare. Cu toate acestea suntem îndemnați la această repetare a acestor cuvinte, din mai multe motive. Așa, cum aceea, care se iubesc, pot și deseori utilizează pentru mărturisire aceleași cuvinte și manifestări, tot la fel și aceea, care o primesc pe Fecioara Maria direct ca pe aceea, care este un dar de la Dumnezeu pentru noi, care ne iubește imens cu conștiința tuturor evenimentelor de pe Golgota sub cruce. Acolo a cunoscut, cât de mult îi pasă Fiului său de noi. Cum să nu-i pese și ei de noi, care cu toții am fost încredințați ei tocmai de Fiul său? – Să conștientizăm aceasta și ne va ajuta la creșterea unirii cu ea.

Cât de greu este să ne concentrăm mereu asupra cuvintelor rugăciunii?

În cazul rugăciunii repetate către Fecioara Maria, ne este oferit faptul, că nu trebuie să ne concentrăm deloc asupra cuvintelor. Ne sunt oferite o serie de mistere, mistere ale vieții Fiului său și ale vieții sale cu el, până la celebrarea finală în cer și viața perpetuă în Dumnezeu. – Acestei oferte i se spune rozariul. Aici este oportună închipuirea unei coroane de trandafiri ca simbol al manifestării iubirii. Rugăciunea este destinată pentru meditația despre misterele amintite. (*Aici putem să ne amintim, ceea ce spunea părintele episcop Hal'ko în predica 41 despre Gesturi, cuvinte și simboluri*). Misterul nu este același lucru cu secretul. Nu pot fi înlocuite unul cu celălalt.

Misterul în timpul rugăciunii rozariului servește la orientarea spre conținutul lor și s-ar putea spune aproape spre detrimentul cuvintelor rugăciunii. Aici putem să ne amintim de asemenea exprimarea lui Isus despre rugăciune cu multe cuvinte, de parcă s-ar contrazice cu faptul, când sublinia necesitatea perseverării în timpul rugăciunii, care conduce la rezultate bune, pentru că lui Dumnezeu îi pasă de noi.

În rugăciune are loc și altceva decât cuvintele exprimate. – Pe mulți dintre noi însă, în timpul rugăciunii îi cuprind gânduri, care cu misterul lui Dumnezeu și cu faptul, ce rugăciune ne-am planificat (*cum ar fi trăirea profundă a sfintei liturghii*) nu au nimic comun.

Când nu putem să ne scăpăm de ele, pentru că ele cuprind ceva insistent, vom face din ele „mister” între noi și Dumnezeu. Le unim cu rugăciunea, le introducem în ea, ca o realitate privind viața noastră. Da, și cu aceasta ne putem prezenta în fața lui Dumnezeu și să-i încredințăm problemele noastre, la fel cum o fac copiii mici când se încredințează mamei și tatălui lor.

În această temă ne învățăm în jurul unei probleme fundamentale și aceasta este încrederea.

Încrederea, că Dumnezeu și aceea, care îi aparțin, și pe care îi rugăm pentru ajutor nu numai că ne înțeleg, sunt capabili nu numai să ne înțeleagă deplin, dar și să ne ajute. La importanța credinței – urmare și a încrederii, se adresează Isus cu cuvintele: *„Din cauza credinței voastre slabe. Căci adevăr vă spun, dacă ați avea*

credința cât un grăute de muștar, ați spune muntelui acestuia: „Mută-te de aici acolo” și el s-ar muta. Și nimic nu v-ar fi imposibil.” (Mt 17,20). Și în alt loc spune: „Până acum nu ați cerut nimic în numele meu. Cereți și veți primi, pentru ca bucuria voastră să fie deplină”(Mt 16,24).

Facem cunoștință cu necesitatea rugăciunii ca și ceva, fără de care nu putem exista.

Pe fundal ni se poate ivi o imagine a doi îndrăgostiți, cum unul îi spune celuilalt „fără tine nu pot exista”. Sfânta Elisabeta, pe care am amintit-o a scris: „Trăim cu Dumnezeu ca și cum am trăi cu un prieten. Împrospătăm credința noastră ca să putem fi cu el prin tot, ce ne împrospătează credința, pentru a putea fi cu el în toate lucrurile, cu care ne întâlnim în viață.”

Aici putem să conștientizăm nevoia noastră de Dumnezeu, până acum poate percepută altfel. Dar fără Dumnezeu ne-ar aștepta doar iadul. Așa că realitatea imaginii, fie ea chiar abstractă, și în consecință și în final neadevărată, dar ca și o pre imagine a realității, în faza finală sună astfel: „Fără dragostea lui Dumnezeu nu pot să exist.” Relația dintre Dumnezeu și om este deja formată în Vechiul Testament ca imaginea îndrăgostiților în cartea „Cântării Cântărilor.” Putem să le înțelegem ca imaginea iubirii, privind iubirea lui Dumnezeu față de popor sau a lui Cristos față de Biserică ca pentru aleasa lui.

În rugăciune așadar putem să interconectăm multe teme.

În rugăciune este viață. În rugăciune putem să învățăm de toate. Doar prin ea putem să fim capabili de a privi totul în modul corespunzător și în ea să învățăm să ne comportăm corespunzător și să obținem putere.

Posibilitatea rugăciunii ca și comunicare cu Dumnezeu și cu aceia, care aparțin în cer de el o putem vedea ca unul dintre darurile de bază, ca unul dintre darurile cele mai mari. Datorită acestui dar putem să dezvoltăm relațiile unei prietenii pline de încredere și să contemplăm iubirea, care ne depășește. Avem nevoie doar să fim în expectativă să avem o inimă sensibilă și deschisă.

Sfânta Tereza a lui Isus a excelat ca învățătoare a rugăciunii, pe care a definit-o cu cuvintele: „Rugăciunea este actul de iubire.” Despre rugăciune spunea: „Rugăciunea nu este problema multor cuvinte, dar a multor iubiri.” În scrierile despre rugăciune a subliniat necesitatea unei bune conștiințe și ca trei presupuneri a menționat trei condiții: dragostea reciprocă, depărtarea de ce este material și adevărata smerenie, aceasta din urmă fiind cea mai importantă.

Rugăciunea interioară a fost pentru sf. Tereze izvorul vieții spirituale. Dezvoltarea relației de încredere a prieteniei în timpul convorbirilor dese în singurătate, despre care știm, că ne iubește. (Vezi cap. VIII Viața).

Nu se poate ruga cu cuvinte și să aibă inima depărtată. Isus ne spune în evanghelie pe această temă: „Când vă rugați, nu spuneți multe, ca păgânii, care cred că vor fi ascultați pentru vorbăria lor. Așadar, nu vă asemuți cu ei, căci Tatăl vostru știe de ce aveți nevoie, înainte ca să-i cereți.” (Mt 6,7-8).

Aceasta a fost introducerea lui Isus la faptul, cum trebuie să ne rugăm.

Fecioara Maria, în timpul de astăzi ne îndeamnă, să ne rugăm cu inima. Deci, nu ca păgânii, ci cu dragoste și în iubire față de toți, care au nevoie de rugăciunile noastre și în identificarea noastră cu Fiul ei. Deci ca și cum ar fi cu inima lui

iubitoare și în numele lui. În acest sens rugăciunea este trăită cu empatie și putem fi liniștiți și cu rugăciunea multor lacrimi, pentru care, ca în cazul sfintei Monica nu se poate să nu ajungă rugăciunea noastră să nu fie ascultată. (sf. Monica a fost mama sf. Augustin. Pentru convertirea fiului s-a rugat ani în șir și a fost ascultată. Sf. Augustin este unul dintre cei mai mari Învățători ai Bisericii)

Partea de completare pentru meditație și pentru revigorarea rugăciunii, cu legături la scrierea „Reflecții despre rugăciune”

Omul nu merge în cer pentru meritele sale și nici nu poate să dorească să meargă singur.

Drumul spre cer este urmarea iubirii lui Isus.

El le-a spus tuturor: *„Cine vrea să vină după mine, să renunțe la sine, să-și ia crucea zilnic și să mă urmeze. (Lc 9,23 și Mc 8,34),*

Și a subliniat: *„Poruncă nouă vă dau vouă: să vă iubiți unii pe alții. Așa cum v-am iubit, așa să vă iubiți unii pe alții” (In 13,34).*

Drumul spre cer este drumul plin de dorința de a-i ajuta pe alții, ca să ajungă și ei acolo (compară afirmațiile sfinților – copiii din Fatima, sf. Tereza și mulți alți sfinți, mai ales al martirilor – afirmația Mariei Goretti vezi mai jos) și alții.

Este vorba de reglarea inimii pe „unda” iubirii, pe care Isus a trăit viața pământească, în unirea voinței sale cu voința Tatălui în puterea Iubirii Duhului Sfânt mereu izvorând din această interconectare. (vezi Crezul Niceo-Constantinopolitan pe care ne rugăm la sfânta liturghie):

*„Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl atotputernicul, creatorul cerului și al pământului, al tuturor văzutelelor și nevăzutelelor. Cred într-unul Domn Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, unul-născut, care din Tatăl s-a născut mai înainte de toți vecii. Dumnezeu din Dumnezeu, lumină din lumină, **Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, iar nu creat; de o ființă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut...***

Cred în Duhul Sfânt, Domnul și de viață dătătorul, care de la Tatăl și de la Fiul porcede; care împreună cu Tatăl și cu Fiul este adorat și preamărit și a grăit prin proroci...

Aceasta ne poate conduce la o mai profundă intrare în rugăciunea personală. Putem de asemenea să privim mai îndeaproape rugăciunea „Tatăl nostru”. Despre faptul, că altfel ne rugăm această rugăciune ca și comunitate care se pregătește pentru sfânta împărtășanie la liturghia jertfei și altfel, când ne rugăm singuri, a vorbit deja în explicarea „Gesturilor, cuvintelor și simbolurilor” în sfânta liturghie (în omilia 45) părintele episcop Jozef Hal'ko. De această explicație nu mai aparține faptul, cum am putea să ne rugăm „Tatăl nostru” singuri cu cel mai mare beneficiu. Un alt text este oferit aici doar ca propunere pentru meditație, cum am putea fi „reglați” în inimă pentru iubirea lui Dumnezeu, în efortul pentru empatie și cu însuși Isus. Pentru trăirea cuvintelor individuale:

„Tatăl nostru” – apelez într-o relație de încredere „abba” și cu conștiința solidarității cu toți ceilalți, cărora le aparțin și trebuie să conștientizez acest lucru.

„Care ești în ceruri” – deci în locul împărăției lui Dumnezeu, despre care Isus a spus, că deja este printre noi.

„Sfințească-se numele Tău” – Ceea ce nu are importanță faptul, unde și cum mă rog? Este în general cunoscut, că omul, care vrea să schimbe ceva trebuie să înceapă cu el. Prin acceptarea acestui adevăr, este normal ca în această rugăciune să ne deschidem inimile cu dorința, ca în ea să fie sfințit numele lui Dumnezeu – căci prin Fiul omului, Dumnezeu a spus: *„Fără mine nu puteți face nimic”* (In 15,5).

„Vie împărăția Ta” – Am citit deja, că această împărăție este printre noi și probabil am înțeles, că își are originea în puterea iubirii lui Dumnezeu. De aceea avem nevoie să purtăm această împărăție în inima noastră și să-i deschidem inima noastră cu rugămintea pentru această venire în ea. Numai venirea împărăției lui Dumnezeu în interiorul nostru, în sentimentele noastre, în gândurile și faptele noastre și ne poate umple și schimba, ceea ce trebuie schimbat.

„Facă-se voia Ta” – Ne rugăm, pentru ceea ce este desemnat aici la rugămintea anterioară, pentru „victoria Iubirii”, ca în supunerea lui Dumnezeu în aceasta „împărăție a lui Dumnezeu” să avem parte de ea. Dumnezeu ne-a dat ca dar, pe care nu-l putem schimba, voința liberă. La îndrumarea ei însă putem să avem influență în adevăratul mod începând cu rugăciunea și educația. Și astfel să ne supunem voinței lui Dumnezeu, despre care credem, că este cea mai bună variantă pentru noi.

„Precum în cer, așa și pe pământ” – Cerul este viața durabilă în iubirea Preasfintei Treimi, care nu i-a venit nici măcar în minte nimănui, și care Dumnezeu a pregătit-o pentru aceia, care îl iubesc (compară cu 1 Cor 2,9).

De asemenea, în viața pământească avem nevoie să ne rugăm pentru faptul, ca să reușim să ne străduim să participăm la realizarea voinței lui Dumnezeu în această viață. Și iarăși putem să avem în conștiință cuvintele: *„Fără mine nu puteți face nimic”*(In 15,5).

În explicarea rugăciunii „Tatăl nostru” în mod obișnuit se menționează, că primele trei cereri îl privesc pe Dumnezeu și următoarele patru pe om. Aici este însă menționată importanța pentru om. Ceea ce, Dumnezeu are dreptul să ceară prioritar în rugăciunile noastre, aceasta cuprinde binele pentru noi înșine. Da, acel bine l-a condus pe Domnul Isus până pe cruce și mărimea acestui bine nu poate fi măsurată.

„Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi” – ce pâine se are în vedere. Se are în vedere tot, ce avem nevoie pentru viața noastră. În unele părți se strâmtorează conceptul doar la mâncare, sau cu accent pe pâinea euharistică. Este însă încă o altă pâine, care a fost hrana lui Isus ca îndeplinirea voinței Tatălui. Isus a spus: *„Hrana mea este să îndeplinesc voința aceluia, care m-a trimis...”* (In 4,34).

Da, putem să ne îngrijim și să ne rugăm cu toate modurile bune pentru nevoile noastre de bază, însă efortul nostru în unire cu cuvintele evangheliei

despre păsări și crinii câmpului dirijează grijile noastre, pentru a nu le da prioritate în fața lui Dumnezeu. Se spune: „Priviți păsările: Nu seamănă și nici nu seceră, nici nu adună în hambare, și Tatăl vostru cerească le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai prețioși decât ele? Cine dintre voi poate prin grija lui să-și prelungească viața cu un singur moment? Și de ce vă faceți griji pentru îmbrăcămintea voastră? Priviți crinii câmpului, cum cresc: nu trudesc, nu țes – vă spun: Nici Solomon în toată splendoarea sa nu a fost îmbrăcat ca unul dintre ei! Dacă Dumnezeu îmbracă astfel iarba câmpului, care astăzi este, și mâine este aruncată în cuptor, cu cât mai mult pe voi, oameni cu puțină credință”(Mt 6,26-30).

Astfel recunoaște clar, că aici este vorba despre ceva mai important, și de aceea ne putem permite să cerem și pentru aceia, ca așa cum lui Isus și nouă să ne fie hrana principală îndeplinirea voinței lui Dumnezeu. Oare nu este important, ceea ce cerem în realitate? – Și trebuie să cerem aceasta în numele lui Isus și apoi vom primi, și încă ne va fi adăugat. Doar în evanghelie ne este spus: „Căutați mai curând împărăția lui, și acestea vi se vor adăuga” (Lc 12,31).

„Și ne iartă nouă greșelile noastre” – Cine este fără păcat, încât să nu aibă nevoie să se roage astfel? „Cum stă scris în Scriptură: „Nimeni nu este drept, nici măcar unul” (Rm 3,10).

Pentru iertare urmează condiția, de care nu trebuie să uităm:

„Precum și noi iertăm greșelilor noștri” - Poate aceasta este cel mai clar din această întrebare rugăciune și în același timp importanța ei atât de mult trecută cu vederea. Pentru noi, trebuie să fie un lucru evident, la fel ca mulți martiri, care și-au terminat viața lor pământească cu cuvinte de iertare tortionarilor și criminalilor lor, la fel ca Maria Goretti (amintirea ei la 06.07). Ea în spital înaintea morții i-a spus confesorului său despre criminalul ei: „Vreau, să fie cu mine în rai” – astfel arată o deplină iertare, care formează „biletul de intrare în cer.”

Țelul nostru final este după ultima judecată fie cerul sau iadul. De aceea în rugăciune rugămintea importantă este ca să nu cădem în ispită.

„Nu ne duce pe noi în ispită” – În unele locuri, cu permisiunea papei Francisc, aceasta rugămintă este exprimată mai potrivit: **„nu permite să cădem în ispită”**, pentru că în versiunea folosită a rugăminții este vorba în realitate.

Vrem să fim apărați în fața ispitelor, care ne-ar putea duce la pierdere. Domnul Isus a fost și el ispitit în pustiu și ne-a arătat, cum trebuie să ne comportăm față de ispită. Mulți sfinți au văzut în ispiti pericole atât de serioase, încât împotriva lor au făcut acte eroice. De exemplu.: și-au generat o anumită durere, sf. Francisc pentru ispita de senzualitate s-a aruncat în spini. Nu a fost vorba despre altceva decât de înțelegerea pericolului, despre care Isus a spus figurat, că mai bine să pierzi un ochi sau o mână, decât să ai ambii ochi și cu ambele mâini să te afunzi în iad (compară cu Mt 18,8 și Mc 9,43). Aceasta este o atenționare atât de

serioasă, pentru care această rugămintă are în cea mai importantă rugăciune locul ei.

„Ci ne mântuiește de cel rău” – Nu numai de acele lucruri, pe care le considerăm rele și din care se poate, după modelul lui Dumnezeu obține un bine mai mare, ci înainte de toate din aceea, ce poate conduce spre pierzania noastră. Știm, că Domnul Isus și apostolii au vindecat bolnavii și schiopii. Pentru sănătatea altora și a întregii comunități este necesar să ne rugăm. Și indivizii, de exemplu la Lourdes, se ajunge la vindecare – și asta slujește pentru întărirea credinței, pentru slava lui Dumnezeu. Miracole asemănătoare sunt cerute și la intervenția acelor, care trebuie să fie declarați sfinți. Răul se schimbă în bine pentru slava lui Dumnezeu. Dar la Lourdes mulți își găsesc vindecarea spirituală în loc de cea trupească și crucea lor o duc cu bucurie și nu este vorba de lucruri cu nimic mai mici.

Mai departe este locul să ne rugăm pentru înlăturarea oricărui rău. Și să confirmăm cuvintele noastre cu exprimarea **Amin**.

Să ne întoarcem din nou la reflecțiile despre rugăciunea rozariului. Mulți părinți îl au atârnat în mașină, chiar dacă nu-l folosesc în scopul destinat, cu toate că poate fi pentru ei o atenționare folositoare, că în numele crucii și în rugăciune le este oferit ajutorul lui Dumnezeu. Nu este vorba de talismane, chiar dacă nu este exclus, că unii îl privesc în acest mod.

În fiecare decadă după rugăciunea „Tatăl nostru” urmează de 10x salutul îngerului completate cu cuvintele sfintei Elisabeta și rugămintea de intervenția Mariei pentru noi.

Unii spun, că este vorba de o rugăciune plictisitoare. Și asta, pentru că uită sau poate în final nici nu știi, că rugăciunea este manifestarea relației de iubire. În timpul rugăciunii, conform spuselor lui Marian Husár, citat de Wilfrid Stinissen, pe tema sensului repetării aici a aceleiași propoziții, nu este cea mai esențială angajare a minții, ci a inimii. Bucură-te Maria care se repetă, se compară cu valurile mării, în mijlocul lumii noastre interioare. Generează calmul de temeri, griji, curăță lumea fanteziei noastre, generează spațiul de liniște, pentru ca în apropierea Fecioarei Maria să ne lăsăm cufundați în dragostea lui Dumnezeu, spune Marian Husár.

Mulți am putea gândi în mod greșit: „Nu sunt capabil pentru o rugăciune atât de bună”. Deja în prima parte am menționat, de ce rugăciunea poate fi considerată ca fiind grea și cum putem să avansăm cu succes – „prin golirea inimii noastre lui Isus” undeva în liniștea bisericii. La fel cum în mod natural procedăm și aprofundăm prietenia cu acela, care ne iubește.

Reflecția se cuvenea rugăciunii individuale, dar viața cu rozariul nu se deosebește prea mult. Putem găsi în el liniștirea, în prezența lui Dumnezeu și să ne asigurăm, că și noi suntem chemați să ne unim, la opera de mântuire, pentru că a trăi cu Isus, și pentru Isus nici nu se poate altfel. Apoi, cu rozariul trăim misterul lui ca și cum ar fi actualizat în viața noastră, în care însă, în același timp se ajunge la întărirea iubirii și în puterea acestei rugăciuni este ducerea împreună a tuturor bucuriilor și durerilor împreună cu Fecioara Maria, sf. Iosif și Isus. A fi împreună cu el înseamnă și o

comunitate fericită pe veci. În timpul rugăciunii rozariului ne reamintim pozițiile Mariei și învățăm de la ea încrederea și dăruirea vieții noastre lui Dumnezeu. Rozariul ne învață în același timp să rezolvăm problemele în lumina cuvântului lui Dumnezeu.

Dar dacă efortul nostru de a ne însuși rugăciunea ni se pare inutil? – Apoi poate fi greșeala în efort. Aceasta însă, în rugăciune nu este natural de multe ori. Mai curând este natural gândul de ne abandona lui Dumnezeu.

Din mai multe locuri am auzit de comparația cu un bun dansator, care se cunoaște după faptul, că se străduiește să se concentreze asupra pașilor exclusivi, dar se lasă condus de partener, care este în acest caz Dumnezeu. Lui trebuie să-i aparțină abandonarea noastră în brațele lui, pentru a putea să conducă pașii vieții noastre, pentru a ne putea transforma din nenorocirea noastră, prin iubirea sa, în forma în care dorește să ne aibă.

Aproape în încheiere putem să ne reamintim, că am fost creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu:

„Dumnezeu a creat omul după chipul său, ca pe chipul său l-a creat, bărbat și femeie i-a creat (Gen 1,27 compară cu Gen 9,6). La prima noastră primire oficială, în comunitatea Preasfintei Treimi s-a ajuns la sfântul botez. Și nu ne putem dezice de obligațiile care rezultă din acesta (chiar dacă în timpul totalitarismului au apărut și petenți de „debotezare”). Rugăciunea are și puterea de a ne apăra de o irațională abuzare a voinței libere, în detrimentul nostru.

De rugăciune aparține și dragostea, pentru că ea este partea ei portantă. Asta nu înseamnă însă, că atunci când chiar nu o simțim, că rugăciunea nu are importanță. Dimpotrivă și putem să ne reamintim, că mulți sfinți au trăit clipe de „întuneric” și sentimente de neputință. În realitate însă, s-au remarcat confirmați în credință, iubire și speranță. Legați de rugăciune, chiar dacă în timpul ei nu au trăit nimic au depășit și momente grele.

Marián Husár într-o emisiune televizată cu denumirea „A teraz čo? (Și acum ce?) a reamintit, că rozariul a fost cea mai îndrăgită rugăciune a papei Ioan Paul al II.-lea și acesta spunea: „Rozariul ne-a însoțit în clipe de bucurie și în clipe de încercare. Lui i-am încredințat multe griji, în el întotdeauna am găsit întărire. Este o rugăciune minunată în simplitatea și profunzimea ei. Cu rozariul în mână deseori găsim răspunsul la rezolvarea problemelor și evenimentelor complicate ale vieții.

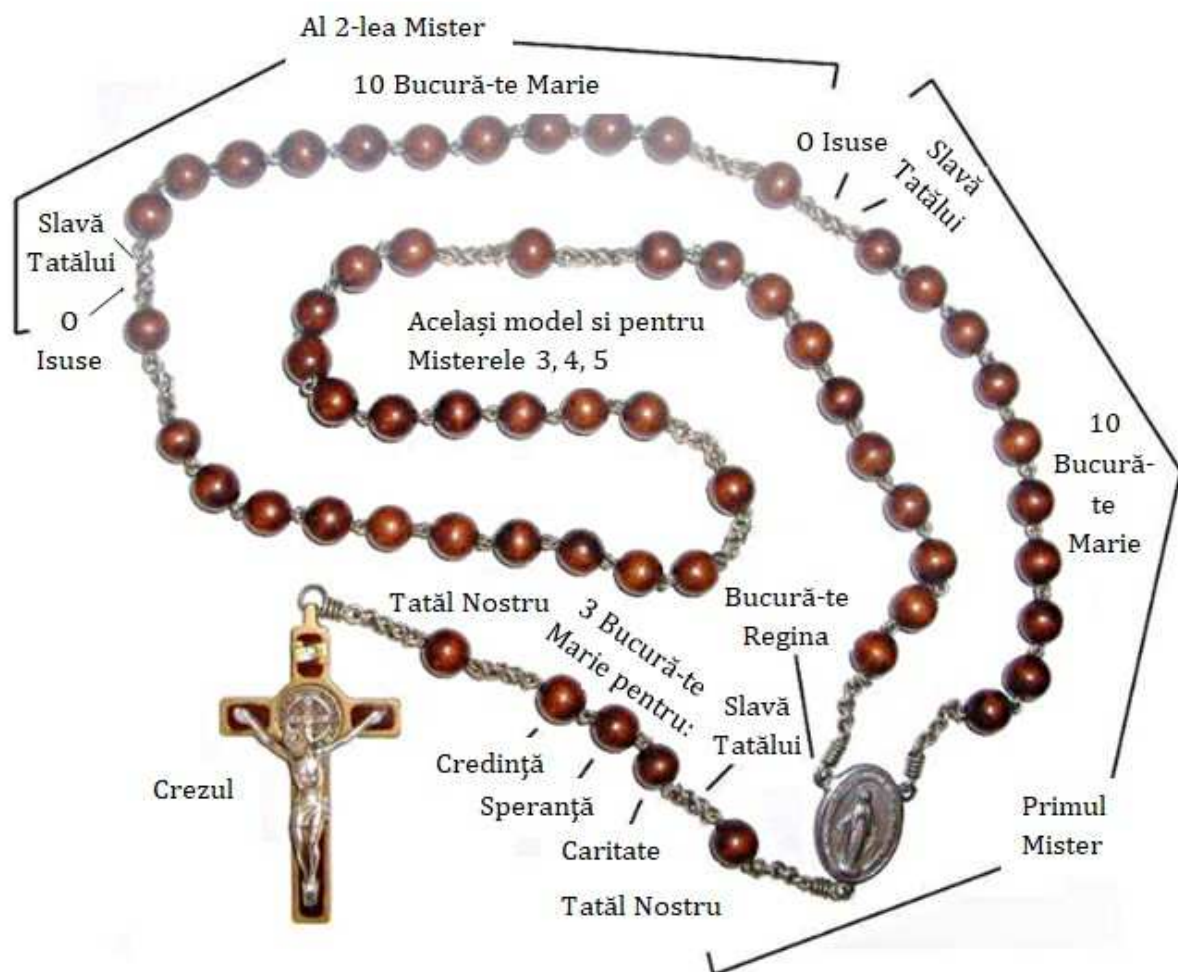
Și a continuat: „Rozariul ne rugăm probabil cel mai des ca rugăminte pentru alții, pentru apropiați, care s-au trezit în nevoi. Uneori ne gândim la tragedii, care dezolează lumea, foamea, războaie, boli, persecuții. Rugăciunea rozariului este ocazie, atât pentru a persista în rugămințile noastre, cât și cum să le prelungim. Prin cuvintele Bucură-te Maria și Tatăl nostru, îi trimitem în mâinile lui Dumnezeu pe aceia, pentru care ne rugăm.”

Marián Husár a subliniat de asemenea, că nimeni nu trebuie să fie prima dată desăvârșit, pentru a putea să vină cu rugăciunea în fața lui Dumnezeu. Fiecare putem să mergem la el întotdeauna așa, cum suntem, chiar în acel

moment. Și când ne simțim incapabili de rugăciune, rozariul ne dă șansa, cu toate acestea să ne rugăm.

Fecioara Maria, nu numai că își dorește, dar în aparițiile sale ne roagă direct, ca viața noastră să o construim pe rugăciune, pe rugăciunea unei inimi deschise, mulțumită căreia sufletele noastre vor fi cât mai des în apropierea lui Dumnezeu. Aceasta este șansa noastră cea mai mare.

Rozariul

Între decadele rozariului ne rugăm:

„O Isuse, iartă-ne păcatele noastre, ferește-ne de focul iadului și du în cer toate sufletele, mai ales pe acelea, care au mai mare nevoie de mila ta Amin.

1. Misterele rozariul de bucurie sunt:

1. Isus, pe care l-ai zămislit de la Duhul Sfânt
2. Isus, cu care ai vizitat-o pe Elisabeta
3. Isus, pe care l-ai născut la Betleem
4. Isus, pe care l-ai prezentat la templu
5. Isus, pe care găsit în templu

2. Misterele rozariului de durere

1. Isus, a transpirat sânge pentru noi
2. Isus, care pentru noi a fost biciuit
3. Isus, care pentru noi a fost încoronat cu spini
4. Isus, care pentru noi a dus crucea grea
5. Isus, care pentru noi a fost răstignit

3. Misterele de slavă

1. Isus, care a înviat din morți
2. Isus, care s-a ridicat la cer
3. Isus, care ne-a trimis pe Duhul Sfânt
4. Isus, care, te-a ridicat la cer, Fecioară
5. Isus, care te-a încoronat în cer.

4. Misterele rozariului luminii

1. Isus, care s-a botezat în Iordan
2. Isus, care la Cana Galileii a revelata puterea sa divină
3. Isus, care a vestit Împărăția lui Dumnezeu și îndemna la pocăință
4. Isus, care pe muntele schimbării la față a revelat slava sa
5. Isus, care a întemeiat Euharistia.

- - -

Bucură-te Regină, maica milei, viața mângâierea și nădejdea noastră. Bucură-te. Către tine strigăm surghiuniții fii ai Evei. Către tine suspinăm gemând și plângând în această vale de lacrimi. Așadar, mijlocitoarea noastră, întoarce spre noi ochii tăi cei milostivi și după surghiunul acesta, arată-ni-l nouă pe Isus, binecuvântatul rod al trupului tău. O milostivă, o blândă, o dulce Fecioară Maria.

Roagă-te pentru noi, Regina preasfântului rozariu ca să ne facem vrednici de făgăduințele lui Cristos. Să ne rugăm: Dumnezeule, al cărui unul-născut, prin viața, moartea și învierea sa, ne-a pregătit răsplata mântuirii veșnice, dă-ne te rugăm harul ca, cinstind aceste mistere, prin Rozariul Preasfintei Fecioare Maria, să imităm ceea ce ele cuprind, și să dobândim ceea ce ele făgăduiesc. Prin Cristos Domnul nostru. Amin.

„Observațiile și întrebările în limba română sunt posibile doar pe: monimex_f@yahoo.com